

Само след минута Ломели трябваше да даде гласа си – *но за кого?* Докато се връщаше на мястото си, той все още се мъчеше да реши как да постъпи.

Не искаше да бъде папа – в това поне бе сигурен. От все сърце се молеше да му бъде спестена тази Голгота. Отче мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша. А ако молитвата му останеше нечута и чашата бъдеше поднесена? В такъв случай бе решил да откаже, точно както бедният Лучани се опита да направи в края на първия конклав през седемдесет и осма. Отказът да заемеш мястото си на кръста се смяташе за най-тежък грях на егоизъм и малодушие и именно затова Лучани в крайна сметка отстъпи пред настояването на колегите си. Но Ломели бе решил да устои. Ако Бог те дарява със самопознание, несъмнено си длъжен да го използваш. Самотата, izolацията, страданията на папството – това бе готов да понесе. Немислимо беше обаче да има папа, който не е достатъчно свят. *Това* би било грях.

Ала също толкова вярно бе, че трябваше да поеме отговорност, задето Тедеско получи власт над конклава. Именно той като декан бе допринесъл за съсипването на единия фаворит и провалянето на другия. Бе отстранил пречките по пътя на венецианския патриарх въпреки непоколебимото си убеждение, че Тедеско трябва да бъде спрял. Белини явно не можеше да го направи – да продължи да гласува за него би било проява на самозаблуда.

Той седна зад бюрото си, отвори папката и извади бюлетината.

Ами Бенитес? Този човек несъмнено притежаваше някаква особена духовност и съпричастност, които го отличаваха от всички други в Колегията. Изборът му би дал огромен тласък на църковните дела в Азия, а вероятно и в Африка. Би станал любимец на медиите. Появата му на балкона над площад „Свети Петър“ би била сензация. Но кой беше той? В какво точно вярваше? Изглеждаше толкова крехък. Дали изобщо имаше физическата издръжливост да бъде папа?

Бюрократичният ум на Ломели беше пределно логичен. След отпадането на Белини и Бенитес като претенденти оставаше само един кандидат, способен да предотврати онова, което иначе би могло да се превърне в масово прехвърляне на гласове към Тедеско – и този кандидат бе самият той. Трябваше да се вкопчи в своите четирийсет гласа и да удължи конклава, докато Светият дух ги упъти към един достоен наследник на престола на свети Петър. Никой друг не можеше да го направи.

Беше неизбежно.

Той взе писалката. За миг затвори очи. После изписа върху бюлетината: ЛОМЕЛИ.

Много бавно се изправи на крака. Стъгна бюлетината и я вдигна, за да я видят всички.

– Призовавам за свой свидетел Господа наш Исус Христос, Който ще ми бъде съдия, че моят глас е даден за онзи, който пред Бога мисля, че трябва да бъде избран.

Той осъзна цялата чудовищност на лъжовната си клетва едва когато застана пред олтара да сложи бюлетината си върху блюдото. В този момент се озова очи в очи с изрисуваните от Микеланджело прокълнати души, изхвърлени от своята лодка и повлечени надолу към ада. *Мили Боже, прости ми греха.* Но вече нямаше връщане назад.

Докато пускаше гласа си в урната, отекна страхотен взрив, подът се разтресе и иззад него долетя трясък на разбити стъкла, падащи върху камък. За един дълъг миг Ломели бе убеден, че е мъртъв, и в тези няколко секунди, когато времето изглеждаше спряло, той откри, че мисълта не винаги е последователна – че идеите и впечатленията могат да се насложат едни върху други като прозрачни фотографии. Беше ужасен, че е стоварил Божия гняв над главата си, и в същото време изпитваше въодушевление, че е получил доказателство за Неговото съществуване. Значи не бе пропилял напразно живота си! В прилив на страх и радост той предположи, че трябва да е преминал към друго ниво на съществуване. Но когато погледна ръцете си, те все още изглеждаха съвсем материални и изведнъж времето като по вълшебство си възвърна нормалната скорост. Ломели забеляза потресените лица на проверяващите, които гледаха зад него. Обърна се и видя, че Сикстинската капела все още е непокътната. Някои от кардиналите ставаха на крака, за да разберат какво се е случило.

Той слезе от олтара и закрачи по бежовия мокет към дъното на параклиса. Размахал ръце, призоваваше кардиналите от двете страни да се върнат по местата си.

– Спокойствие, братя мои. Да запазим спокойствие. Останете си по местата.

Никой не изглеждаше пострадал. Той зърна Бенитес пред себе си и извика:

– Какво беше това според вас? Ракета?

– Бих казал кола-бомба, Ваше високопреосвещенство.

От далечината долетя втори взрив, по-слаб от първия. Неколцина кардинали ахнаха.

– Братя, моля ви да останете по местата си.

Той мина в преддверието. Мраморният под беше обсипан с натрошени стъкла. Слезе по дървената рампа, вдигна полите на расото си и внимателно тръгна напред. Като погледна нагоре, видя, че откъм страната, където стърчаха тръбите на печките, и двата прозореца са избити навътре. Те бяха големи – високи три-четири метра, съставени от стотици отделни стъклъца – и отломките им напомняха кристален сняг. Иззад вратата дочу мъжки гласове – стреснати, спорещи, – после звука от превъртането на ключ в ключалката. Вратата рязко се отвори и се показаха двама охранители в черни костюми с пистолети в ръце. Зад тях О’Мали и Мандорф сипеха възражения.

Ужасен, Ломели прекрачи разбитите стъкла и разпери ръце, за да им попречи да влязат.

– Не! Вън! – Той размаха ръце напред, сякаш пъдеше врани. – Махнете се! Това е кошунство. Никой не е пострадал.

Един от тях каза:

– Съжалявам, Ваше високопреосвещенство, трябва да отведем всички на безопасно място.

– В Сикстинската капела, под Божията закрила, за нас е също толкова безопасно, колкото навсякъде другаде по света. Сега настоявам да напуснете незабавно. – Мъжете се поколебаха. Ломели повиши глас: – Това е свещен конклав, чеда мои, застрашавате безсмъртните си души!

Охранителите се спогледаха, след това неохотно отстъпиха назад през прага.

– Заклучете ни, монсенъор О’Мали. Ще ви извикаме, когато сме готови.

Обичайно руменото лице на О’Мали беше осеяно със сиви петна. Той наведе глава. Гласът му трепереше.

– Да, Ваше високопреосвещенство.

Той затвори вратата. Ключът се превъртя.

Докато се връщаше в капелата, старинното стъкло хрущеше и пукаше под краката му. Той благодари на Бог: беше чудо, че никой от прозорците по-близо до олтара не беше разбит над главите им. Ако това бе станало, онези под него можеха да бъдат накълцани на парчета. Дори и сега някои от тях се озъртаха неспокойно нагоре. Ломели тръгна право към микрофона. Забеляза, че Тедеско изглежда напълно спокоен.

– Братя мои, явно се е случило нещо сериозно – архиепископът на Багдад подозира кола-бомба, а той има опит с подобни злодеяния. Лично аз вярвам, че трябва да се уповаваме на Бог, който ни пощади досега, и да продължим гласуването, но други могат да мислят различно. Аз съм ваш слуга. Каква е волята на конклава?

Тедеско веднага скочи на крака.

– Не бива да избързваме, Ваше високопреосвещенство. Може изобщо да не е бомба. Може да е изтичане на газ или нещо подобно. Бихме изглеждали нелепо, ако избягаме заради някаква си злополука! Но може и да е терористичен акт – тогава най-добре ще покажем на света непоклатимата сила на нашата вяра, като не се поддадем на страха и продължим свещената си задача.

Добре казано, помисли си Ломели. И все пак не можеше да потисне недостойното подозрение, че Тедеско говори само за да напомни на конклава за своята сила като фаворит. Той каза:

– Искате ли още някой да каже нещо?

Неколцина кардинали все още се озъртаха неспокойно към редиците прозорци на петнайсет метра над главите им. Никой не пожела да говори.

– Не? Много добре. Все пак, преди да продължим, предлагам да отделим малко време за молитва.

Конклавът се изправи на крака. Ломели наведе глава.

– Господи, изпращаме своите молитви за онези, които може да са пострадали от експлозията, която чухме. За покаяние на грешниците, за опрощение на греховете, за поправяне на злините и за спасение на душите...

– Амин.

Той им остави още половин минута за размисъл, преди да обяви:

– Продължаваме гласуването.

През разбитите прозорци се чуваше далечен вой на сирени, после забръмча хеликоптер.

Часовникът на Ломели сочеше 12:42, когато бе пусната последната бюлетина и проверяващите започнаха преброяването на гласовете. Междувременно сирените бяха поотслабнали и за няколко минути настъпи затишие. В капелата се възцари напрегнато и тревожно мълчание. Този път Ломели остави списъка на кардиналите недокоснат в своята папка. Не би понесъл отново да преживее разтегленото мъчение да следи резултатите един по един. Ако не се боеше, че ще изглежда смешен, би запушил ушите си.

О, Господи, нека тази чаша ме отмине!

Лукша извади първата бюлетина от урната и я подаде на Меркурио, който я връчи на Нюби, за да я наниже на шнура. Те също се суетяха да приключат задачата час по-скоро. За седми път архиепископът на Уестминстър започна да изброява.

– Кардинал Ломели...

Ломели затвори очи. Седмото гласуване трябваше да е благоприятно. В Светото писание седем бе числото на възхода и успеха: денят, в който Бог си отпочинал след сътворението на света. И нима седемте църкви в Азия не представляваха целостта на Христовото тяло?

– Кардинал Ломели...

– Кардинал Тедеско...

Седем звезди в десницата Христова, седем печата на Божия съд, седем ангела със седем тръби, седем духа пред Божия престол...

– Кардинал Ломели...

– Кардинал Бенитес...

... седем кръга около град Йерихон, седем потапяния в река Йордан...

Той продължи, доколкото можеше, но не успя напълно да заглуши мелодичния глас на Нюби. Накрая се предаде и започна да слуша. Но вече бе невъзможно да прецени кой е начело.

– И с това приключва гласуването в седмия тур.

Ломели отвори очи. Тримата кардинали наблюдатели ставаха от местата си и отиваха към олтара да проверят резултатите. Той погледна през пътеката към Тедеско, който почукваше с химикалка по списъка, отброявайки гласовете. „Четиринайсет, петнайсет, шестнайсет...“ Устните му се движеха, но изражението му беше неразгадаемо. Този път нямаше всеобщо мърморене. Ломели скръсти ръце и сведе очи към бюрото си, докато чакаше Нюби да обяви съдбата му.

– Братя мои, резултатът от седмото гласуване е, както следва...

Ломели се поколеба, после взе писалката.

Ломели 52

Тедеско 42

Бенитес 24

Той беше начело. Едва ли би бил по-потресен, ако числата бяха изписани с огън. Но те бяха налице, нямаше да се променят, колкото и дълго да се взираше в тях. Законите на изборната психология, ако не и Божиите закони, го тласкаха безмилостно към ръба на пропастта.